

Iz devete dežele.

Pripoveduje *Pavliha*.

o sem potoval, sem dospel tudi v deveto deželo, ki se razprostira za deveto goro.

Truden sem bil in upehan. Legel sem za plot, da se odpočijem. Gledal sem okolo sebe . . .

Čudna je ta deveta dežela!

Kdor izgubi vinar, ga lahko najde, če ga išče. A jaz ga nisem izgubil. In veste, zakaj ne? Zato ne, ker sem potrošil vse do zadnjega, preden sem prišel tja.

Pa to je postranska reč! Povem vam rajši kaj drugega.

Ko sem tako-le malomarno ležal in gledal okolo sebe, kar začujem, da prihajajo po cesti ljudje. Ljudje? O, kosmata kapa, saj to niso ljudje!

Po cesti je stopal pravi pravcati pes in je vrtel orglice: »Ti-drom, ti-drom, ti-drom!«

Hencajte, to je pa godba!

Poleg njega se je zibala gos, lepo zavita v pisano ruto, izpod katere je mahal kos papirja, ki je bil počečkan s čudnimi kljukami.

»Ga, ga, ga!«

Ta-le gospica pa lepo poje, sem si mislil.

Ko prideta na trg, se ustavita. Na drog, ki je stal ob leseni koči, obesi pes Rentač — tako mu je bilo ime — poslikano platno in začne klicati: »Haló! Pridite semkaj! Godel bom in pel, in moja spremljevalka, slavna pevka gospica Gaga, bo tudi pela. In čuli boste strašno zgodbo o psičku Kradežu in o muciki Sladici! Haló! Vsak plača pol počenega groša ali tri zahvalne besede. Le vkup, le vkup, dokler je še dan in lepo vreme! Haló, haló!«

In Rentač se odkrije in postavi klobuk predse, da bi vanj deževali počeni groši in zahvalne besede.

In po cesti pricencata gospodek Drdr in gospica Mijavmijav.

»Pa začnimo!«

Napel sem ušesa in poslušal . . .

To je bilo petje, jojmenel!

Gaga je pela z visokim in čistim glasom, Rentač pa je vrtel orglice, pritiskal bas in kazal s šibo na poslikano platno.

No, pa čujte to žalostno zgodbo o psičku Kradežu in muciki Sladici!

Šla sta Kradež in Sladica,
koder pot drži,
a na zidu klobasica
lepa se suši.

Kradež, kar po lestvo steči,
nič se bati ni!
Krčmarica zdaj pri peči
trdno, sladko spi.«

Ah, kako oba zamiče
ta vabljiva reč!
In Sladica brž zakliče:
»To je meni všeč!

Kradež vzame klobasico,
dá Sladici jo:
»Ti si vzameš polovico,
druga zame bo.«

Ali mati krčmarica
spala ni takrat,
kri je šinila ji v lica:
»Ha, le čakaj, tat!«

Brž je stekla po vojaka,
rekla mu tako:
»Lepo delo tam Vas čaka,
pojdite z menó!«

Jedla Kradež in Sladica
še sta zadnji kos,
takrat stopi pa pravica
jima že pred nos.

Brž Sladica jo pobriše,
Kradež od strahú
omedli in komaj diše,
joka: »Hu, hu, hu!«

Krčmarica mu zaveže
žalostne oči,
a vojak po puški seže
in ga ustrelí.

Verjemite, jaz Pavliha sem se zjokal na ves glas! Gospodek Drdr je vrgel v Rentačev klobuk cekin, gospica Mijavmijav pa je dala Gagi novo žogo, da bi se z njo igrala, če ji bi bilo kdaj dolgčas.

Jaz, ki sem bil brez cvenka, sem obljubil čudnima umetnikoma, da bom za plačilo zapisal njiju pretresljivo pesem v »Zvončku« in sem ju povabil, da naj prideta tudi v naše kraje, kjer ju bomo z veseljem sprejeli.

Rentač mi je dejal, da mi bo že še prej pisal. A do danes nisem dobil od njega nobenega pisanja. Morda je že name pozabil. Kaj ne bi — tak umetnik!

Ludoviček in škatlja.

Spisal L. Černež.

V rez dve leti je šele star naš Ludoviček, a koliko nemira in skrbi nam že povzročuje! Vsak kot ga je poln, in nič ni varnega pred njim. Zdaj prekucne stol, zdaj pospravlja in ureja knjige, a trenutek pozneje že stoji na podnožniku in se spenja na okno. Nič ni čudno, da ga vedno kaj doleti! No, taka pa se mu še ni pripetila kakor zadnjič.

Pripravljali smo se, da obiščemo babico in deda. Mati je prinesla v sobo veliko papirnato škatljo, da jo napolni z obleko in drugimi potrebščinami. Ni je še postavila prav na tla, ko je bil Ludoviček pri nji. Ogledoval si jo je, vzdigoval ter premirjeval, kakor da bi se hotel prepričati, bo-li v nji pač dovolj prostora in bo-li dovolj močna. — Mati je vedela, da ne bo nič popravil in ga svarila, da naj pusti škatljo v miru. Ludoviček je slušal. — Ko pa je šla mati v kuhinjo, je bil takoj spet pri škatlji. Kmalu je splezal nanjo in zadovoljno sedel . . . V istem trenutku se je premaknil pokrov, in fantič je zropotal v škatljo. Bila je ravno dovolj velika! Siromaček se je tako prestrašil, da prvi trenutek niti do sape ni prišel. Potem pa je začel grozno kričati. Ganiti se ni mogel. Prihitela je mati in ga izvlekla iz papirnatega groba. Nič hudega se ni dečku zgodilo, vendar se dolgo ni mogel potolažiti. Škatlje pa se izogiba od istega dne. Nič ji ne zaupa. Ej, tako dete, pa si že vse tako dobro zapomni!

Sami.

*Le spančkajta, deteti,
nocoj še bomo sami,
a jutri zjutraj pojdemo
naproti ljubi mami . . .*

*Tolažim sinka, hčerko,
in se stori mi milo. —
Gorje, ko dobre mamice
nazaj bi več ne bilo!*

L. Černež.

